

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 3
BỆNH DỊCH

Kỳ 1:

-1-

Khi tình cờ tìm thấy một tinh thể vàng lớn bằng hạt ngô ở hữu ngạn của con sông Hoàng, bên phía thung lũng, ông Hạnh không thể ngờ được rằng chính ông đã khơi lên cái nguồn gốc dẫn tới mọi tai họa cho vùng đất này.

Lần ấy, ông mang theo hạt vàng ấy trở về và gọi Hải tới. Ông đưa cho anh ta xem và nói rõ nơi mình tìm thấy. Lúc đó, khuôn mặt đen sạm của Hải chợt tái đi. Anh ta nâng hạt vàng lên ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi ông bằng giọng run run:

-Bác đã nói cho ai biết chưa?

Ông Hạnh lắc đầu:

-Chưa đâu. Mà nói ra để làm gì?

Sau đó, ông chuyển ngay sang một đề tài khác mà ông quan tâm hơn. Đó cũng là lý do khiến ông bơi qua sông sang cái thung lũng ấy.

-Anh Hải này. Tôi đã xem rồi. Đất ở bên đó có thể trồng được. Lâu nay chúng ta không chú ý đến nó là một thiếu sót. Tôi đã xem kỹ rồi. Chỉ ít thì mỗi năm, chúng ta cũng có một vụ ngô.

Trong khi ông đội trưởng nói, Hải vẫn ngồi bàn thần nhìn đi đâu đó bằng ánh mắt vô hồn. Ông Hạnh nhắc lại ý định của mình. Hải nghe xong liền gạt phất đi:

-Không được đâu bác ạ. Ngay từ khi mới về đây cháu cũng đã nghĩ như thế. Nhưng qua tìm hiểu, cháu được biết bà con ở xóm Chèo không đồng ý. Họ nói rằng đất ở đó là của người họ Dương đã từ nhiều đời nay. Minh động đến, không khéo là sinh ra mâu thuẫn.

Nghe ý kiến của Hải, ông Hạnh trầm ngâm suy nghĩ. Mặc dù Hải chỉ là đội phó nhưng ông luôn luôn tôn trọng những ý kiến của anh ta. Trước khi về đội 10, Hải làm công tác Đoàn ở lâm trường bộ. Cách đó hai năm, anh ta bị kỷ luật vì một lý do nào đó nên phải chuyển xuống đội. Nhưng do anh ta đã học đến hết cấp III nên ông Hạnh đã đề nghị lãnh đạo lâm trường đề bạt lên làm đội phó. Khi về đây, Hải mang theo một cây đàn ghi-ta đã cũ và một giọng hát rè rè. Nhưng chỉ cần như vậy cũng đã đủ để tạo ra một không khí mới mẻ ở cái đội thuộc loại heo hút nhất lâm trường như đội sản xuất số 10 này. Ngay từ những ngày đầu tiên, Hải đã kết thân với Thịnh và Dung. Hai cô gái này quê ở Thái Nguyên và là bạn thân của nhau ngay từ những ngày đầu về đội 10 cách đây đã tám năm.

Đó là một tình bạn kỳ lạ vì Thịnh và Dung có những tính cách khác hẳn nhau. Đạo đó, Thịnh đã 29 tuổi và có tính tình trầm lặng. Còn Dung khi mới bước chân về đây chỉ vừa tròn 19 tuổi và là một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng, thậm chí còn bị coi là hơi đuênh đoảng nữa. Nhưng đó là một tình bạn khá bền vững. Hình như sự trái ngược về tính cách đã giúp họ bổ sung cho nhau. Hơn nữa, do là những người cùng quê nên họ đã tìm được những hòa hợp trong sinh hoạt. Ở đội 10 không thiếu những đôi bạn gái thân thiết, nhưng trong số đó Thịnh và Dung vẫn là một tình bạn thân thiết nhất.

Trong hai năm qua, tình bạn ấy lại được bổ sung thêm Hải. Vào những buổi chiều, nhóm ba người thường kéo nhau xuống chân đồi giáp với sông Hoàng cùng với cây đàn ghi-ta. Họ hát tất cả những bài mà họ thuộc. Nhưng cái quan hệ tay ba ấy đã phát sinh ra những rắc rối. Anh chị em công nhân ở đội 10 thường chứng kiến những lần hờn giận bất thường và những cuộc cãi

nhau giữa Thịnh và Dung. Tuy nhiên, tình bạn của họ chỉ hoàn toàn chấm dứt khi cái thung lũng không tên bên kia sông đã trở thành “Thung lũng Vàng”.

Còn có một điều mà Lê Hà chưa biết. Sau khi cô tạm biệt đội trồng rừng số 10 chưa đầy một tuần, Hải cũng đột ngột bỏ đi. Mấy ngày sau, có người nhìn thấy anh ta ở ngoài chợ thị trấn Cộp cùng với một cô gái trẻ xinh đẹp. Cái tin ấy đã làm chấn động đội 10. Nhưng có lẽ người bị sốc nhất vẫn là hai cô gái. Ngay hôm đó, họ rủ nhau ra thị trấn, nói là đi mua sắm vài thứ. Tối mịt, họ mới trở về. Không biết hai cô gái ấy có gặp Hải không, nhưng từ lúc trở về đội, họ bỗng trở nên lảm lì hẳn.

Một tuần sau, Hải trở lại. Con người vui vẻ, dễ mến hôm nào đã biến thành một gã lì lợm, lạnh lùng và trong đôi mắt của hắn bây giờ thỉnh thoảng lại phát ra những tia sáng ma quái. Hắn lảng tránh tất cả những câu hỏi của ông Hạnh và đến thẳng phòng của Thịnh và Dung. Điều đó làm cho mọi người lo lắng thay cho hai cô gái. Sau khi Hải đã đi, ông Hạnh có gắng hỏi nhưng Thịnh và Dung chỉ im lặng và lắc đầu bướng bỉnh như thế là Hải đã truyền cho họ cái tính bệnh lì lợm.

Vài ngày sau, Thịnh và Dung cũng khăn gói bỏ đội 10. Ngay sau đó, người ta thấy họ xuất hiện bên thung lũng Vàng.

-2-

Việc xuất hiện những tụ điểm đào đãi vàng và cơn sóng của những kẻ đi tìm vận may đã nhanh chóng biến thị trấn Cộp, cái thị trấn nhỏ của huyện Lâm Sơn thành một tụ điểm buôn bán vàng lớn. Chính từ nơi đây, hàng chục con đường hữu hình và vô hình đã tỏa đi khắp nơi, đến những nơi có những kẻ đào vàng tụ tập.

Theo những người dân ở đây, thị trấn của họ xưa kia có tên là Cộp. Tên gọi đó hình như đã sinh ra từ thuở nơi đây vẫn còn là rừng và chỉ có dăm nóc nhà rải rác trên những sườn đồi. Ngày ấy, nơi đây vẫn có nhiều thú dữ và đã không ít lần “Ông Ba mươi” đến cào vào vách nhà. Trải qua thời gian, cái tên cũ không mất đi nhưng đã bị phát âm chệch thành Cộp.

Nếu những ai đã có dịp đi qua thị trấn Cộp chỉ vài ba tháng trước và bây giờ trở lại, thì sẽ không thể nhận ra được những nét cũ. Từ vài ba chục căn nhà tranh tre nứa là nằm rải rác hai bên đường, thị trấn Cộp bây giờ đã lớn phình lên do hàng trăm gia đình đến cầm đất dựng nhà. Mặc dù vậy, cảnh quan ở đây vẫn mang rất rõ dấu ấn của một lối sống tạm bợ giống như một bãi chợ. Những căn nhà mới dựng hầu hết đều nhỏ bé, được làm đơn giản trên nền đất san vùi vẫn còn tươi rói. Lẫn trong số đó, đôi khi mới thấy một căn nhà cũ với vườn cây ăn quả và hàng rào bằng cây xanh bao bọc xung quanh.

Theo quy luật chung ở những vùng vàng, thị trấn Cộp biến thành một trạm chuyển tiếp, một nơi tập trung người từ tứ xứ để rồi sau đó tỏa đi đến những điểm đào vàng. Sự di chuyển này phụ thuộc vào nhiều yếu tố, trong đó có vai trò quan trọng của bọn đầu nậu, bọn chuyên đi tuyển người cho các điểm đào vàng. Ngoài ra, người ta còn đi theo may rủi hoặc theo những lời đồn đại. Làn sóng manh động ấy lúc đông nghịt, lúc thưa thớt nhưng không bao giờ dứt. Có thể gặp ở đây những khuôn mặt từ rất nhiều địa phương khác trong cả nước với những thành phần, những nghề nghiệp rất khác nhau.

Ngoài những đặc điểm trên, người ta còn gặp ở thị trấn Cộp khuôn mặt của dân buôn vàng từ các thành phố lớn đổ về. Ngoài ra còn có rất nhiều những kẻ buôn bán hàng rong. Từ trong những điểm đào vàng, họ kéo về đây vét hàng và mang đi, bám sát theo từng bước chân của những người đào vàng. Cũng chính vì vậy, cái chợ vốn nhỏ bé ở thị trấn nay đã lớn phình lên với hàng trăm mặt hàng từ khắp nơi đổ về.

Trong một căn nhà nhỏ ẩn mình giữa những cây ăn quả lưu niên nằm ở giữa thị trấn Cộp có ba người đang ngồi quây quanh một chiếc bàn. Trên bàn, ngoài một tảng thịt chó luộc vàng ươm và đĩa rau thơm đặt cạnh bát mắm mắm tôm ngàu bọt còn có hai chai rượu. Một chai đã cạn hết. Chai kia cũng đã vơi quá nửa. Những kẻ ngồi xung quanh dùng dao xấn thịt và ngửa cổ dốc gọn từng chén rượu...

Người thứ nhất trong số đó là một phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi. Nhìn bề ngoài, cô ta giống như tất cả những phụ nữ trạc tuổi mình với mái tóc búi cao và cách ăn mặc giản dị. Nhưng nếu quan sát kỹ hơn, rất dễ nhận thấy rằng đây là một con người lọc lõi. Điều đó được thể hiện trong thái độ dịu dàng nhưng đôi môi mỏng thỉnh thoảng mím lại đầy quyết đoán và đôi mắt vừa lẳng lơ đa tình, vừa lạnh lùng đến tàn nhẫn.

Tên của người phụ nữ ấy là Trần Kim Dung. Những kẻ buôn vàng ở đây gọi thị bằng cái biệt danh: “Bà Hoàng”, một biệt danh mà chúng rất kính nể.

Hai kẻ đang ngồi đối diện với Dung thì có hình dáng bên ngoài trái ngược nhau: Một tên cao gầy, một tên thấp béo. Tên cao gầy là Khánh. Hắn có nước da xanh tái như một kẻ bị sốt lâu ngày và dáng đi lòng không bởi hai cánh tay cứ khuỳnh ra như tay vượn. Gã thấp béo có biệt danh là “Phúc lợn”. Điều đó có căn nguyên: Phúc nổi tiếng là một kẻ háu ăn và nhiều khi đại gái đến mức liều lĩnh.

Khi nói về bộ ba này, những kẻ cùng nghề ở đây gọi chúng bằng biệt danh là “Hổ Mang”. Tên gọi đó phản ánh chính xác tính chất nguy hiểm của nhóm người này mà trong đó, Dung chính là cái đầu của con rắn độc.

Mấy tháng trước, Khánh và Dung đến cư trú thị trấn Cộp trong vai một cặp vợ chồng. Đạo đó, cơn sốt vàng chỉ đang manh nha. Người ta chỉ mới biết đến vài ba kẻ may mắn vớ được những mẻ vàng kha khá và cất công đem về những thành phố lớn để bán. Chính từ những kẻ đó mà nhóm của Dung mới biết để tìm đến chốn này. Ở đây, Dung đặt một điểm mua vàng ở thị trấn Cộp để đón lõng tất cả những nguồn vàng đổ về. Điều này rất phù hợp với mong muốn của những kẻ có vàng bán. Trong những chuyến đem vàng về các thành phố, họ điều bị thiệt đơn thiệt kép. Những đường dây buôn bán vàng ở các thành phố có những quy định khá nghiêm ngặt mà nếu không lần đúng “cửa” thì không biết bán cho ai, còn nếu có bán được thì cũng bị chê ỏng chê eo, bị cân điều hoặc bị cướp, bị lừa. Đó là chưa kể đến những nguy hiểm đối với một kẻ mang vàng đi đường xa. Bởi vậy, ngay từ những ngày đầu tiên, Dung đã được những kẻ đào vàng hoan nghênh và chỉ sau một

thời gian ngắn, thị đã nắm trong tay hầu hết những mối hàng từ các ngả đưa về thị trấn Cộp.

Khánh đi theo thị Dung với tư cách là một vệ sĩ. Hắn có trách nhiệm bảo vệ thị trong những cuộc làm ăn. Mặc dù thị Dung vẫn xưng “em” và gọi Khánh bằng “mình” nhưng những người xung quanh chẳng khó khăn gì mà không nhận ra rằng Khánh rất sợ cô vợ hờ của hắn. Chỉ cần một cái liếc mắt của “bà Hoàng” Khánh lập tức thực hiện mọi ý định của thị như một con chó trung thành.

Thời gian đầu, cái dáng cao lồng không của Khánh đã làm cho nhiều kẻ hiểu nhầm. Nhưng đến một bữa nọ, chỉ khoảng hai tuần sau khi chúng đến thị trấn, dân anh chị địa phương và những kẻ đào vàng hiểu ngay rằng Khánh rất xứng đáng với danh hiệu là “vệ sĩ của bà Hoàng”. Lần đó, có ba thanh niên mang vàng về thị trấn để bán cho Dung. Bán xong, chúng định giở vũ lực ra để cướp lại. Khi ba đứa đang giơ dao ra đòi thị Dung trả lại năm chỉ vàng vừa bán thì Khánh cũng vừa bước tới với dáng vẻ lơ dờ chậm chạp thường ngày. Không hề đổi sắc mặt, thị Dung quay sang hỏi Khánh:

-Các chú ấy muốn đòi lại, mình có đồng ý không?

Câu nói ấy của thị Dung còn chưa dứt, Khánh đã bay vọt lên như một con chim cất. Từ độ cao ngang tầm mắt, hắn tung ra một cú đá kinh hồn. Trước hết, hắn đạp chân trái vào vai tên đứng gần nhất và tung ra hai cú đá trúng vào mặt hai tên kia. Khi hắn hạ chân xuống đất thì cả ba gã kia đã bị bắn ra ba góc, ngã xuống trong những tư thế khác nhau. Vẫn không nói một lời, Khánh đứng chống nạnh và đưa mắt nhìn Dung như chờ lệnh. Nhưng Dung lắc đầu. Thị mỉm cười hỏi ba đứa đang lồm cồm bò dậy bằng cái giọng nghe thật dịu dàng:

-Thế nào? Các chú có định đòi lại nữa không đây?

Ba tên kia nép vào nhau và đưa những đôi mắt hoảng hốt nhìn tên hung thần gầy còm. Thị Dung nhướn miệng cười và nói tiếp:

-Chị đã trả tiền cho các chú sòng phẳng. Đã không biết điều lại còn định giở trò du côn! Thôi, tha cho lần này! Cút ngay! Nhớ bảo nhau, lần sau lỡ độ hơn, nghe không?

Ba gã ấy len lét chuồn thẳng. Khi bọn chúng đã đi khuất, Dung quay sang phía Khánh:

-Để cho chúng nó kể lại cho những đứa khác biết. Tôi đã để ý thấy còn có mấy thằng khác cũng đang có ý sinh sự đây!

Khánh lặng lẽ gật đầu. Nhưng từ sau lần đó, tiếng dữ đồn xa và Khánh chưa phải trở thêm những ngón đòn của hắn một lần nào nữa. Giới đào vàng và dân anh chị đã hiểu rằng đằng sau cái vẻ lành hiền, bọn Khánh và thị Dung còn là loại cha đẻ của kẻ cướp!

Riêng tên Phúc do có nhà riêng ở đây nên hắn đã được Dung chiêu nạp vào nhóm của mình. Phúc có gốc gác ở Hải Phòng. Đã có một thời, hắn là lái xe trên các tuyến đường Nam - Bắc và đôi khi chở hàng qua biên giới. Cách đây hơn chục năm, hắn đã bị sa thải vì tội buôn bán hàng lậu, hắn tìm đến thị trấn này và mở một quán phở. Nhưng đó chỉ là cái vỏ. Thực chất, hắn vẫn thường xuyên tổ chức những cú buôn hàng lậu qua biên giới. Chính Dung đã chủ động làm quen trong một lần ghé qua quán của Phúc. Thị đã nhìn thấy ở tên này những phẩm chất cần thiết để tổ chức một đường dây buôn vàng về các thành phố. Còn Phúc thì nhờ những quan hệ với nhóm của Dung mà trở thành một đầu nậu thuộc loại lớn nhất vùng này.

Nhưng còn có một nguyên nhân nữa: Ngay từ những phút đầu tiên gặp Dung, Phúc đã mê mết bởi phong cách rất thị thành của thị. Dung cũng biết rất rõ điều đó. Tuy trong thâm tâm, thị chỉ coi hắn là một con chó săn với tất cả ý nghĩa đầy đủ của từ này, nhưng bề ngoài thị cũng tỏ ra dịu dàng với hắn. Đôi lúc, thị cũng ban cho Phúc vài cái vuốt ve để tạo ra một sức hút cần thiết. Tất nhiên, bên trong những điều đó, thực chất quan hệ giữa chúng là những quan hệ làm ăn nhằm đạt đến cái đích duy nhất: vàng.

Từ khi trở thành đường dây mau vàng lớn nhất vùng này, Trần Kim Dung đã tạo ra những tên đàn em làm vệ tinh cho nhóm của thị để cắm sâu vào những tụ điểm đào vàng. Bọn này chuyên làm nhiệm vụ môi giới, thu gom vàng cho Dung để ăn hoa hồng.

Ở thung lũng Vàng trong vùng Sơn Động, ba tên Lân, Hoàng, Linh chính là những kẻ chuyên làm công việc này.

(Còn nữa)

Đức Dũng